

Arrest

nr. 196 824 van 19 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal wijst er in casu vooreerst op dat verzoekers houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er wordt dienaangaande gewezen op enkele vaststellingen die, zo luidt het, de ernst en/of de geloofwaardigheid van verzoekers beweerd vrees aantasten. Verder rijzen er, aldus de commissaris-generaal, een aantal twijfels met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde bloedwraak tussen zijn familie en de familie L. Wat er ook van zij, maakt verzoeker, zo wordt vervolgens vastgesteld, niet aannemelijk dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen, op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

Met de loutere herhaling “dat hij van plan was om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan” (verzoekschrift, p. 10), werpt verzoeker geen ander licht op het motief in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld: “Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo gaf u aan in november 2016 een tweetal weken in een opvangcentrum in België te hebben verbleven. Niettegenstaande er toen reeds een bloedwraak tegen u was uitgeroepen liet u na asiel aan te vragen, waarna u gerepatriëerd werd naar Albanië. Uw verklaringen hiervoor, namelijk dat u in doorreis was naar Engeland en u niet wist dat u het recht had om asiel aan te vragen kan niet overtuigen. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn

land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Aangezien u reeds eerder in Duitsland een asielaanvraag had ingediend was u bovendien op de hoogte van het bestaan van een asielprocedure. Bovenstaande vaststellingen tasten dan ook de ernst en/of de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees aan." Het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen vormt geen dienstig verweer. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich zo snel mogelijk te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en met bekwame spoed een asielaanvraag indient. Verzoeker is hier echter, getuige zijn verklaringen, in gebreke gebleven, hetgeen, in weerwil van zijn huidige algemene verzuchtingen, wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en de ernst van zijn verklaarde vrees voor vervolging.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift oppert dat "Alle elementen van vendetta zijn aanwezig in zijn verklaringen: de schietpartij die de aanleiding is tot het starten van de vendetta, de afkondiging van de vendetta, de verzoeningspogingen, isolatie van het gezin", stelt de Raad vast dat verzoeker nooit eerder (tijdens zijn gehoren) gewag maakte van een schietpartij, laat staan van het feit dat deze de aanleiding zou zijn van de bloedwraak waarin hij stelt te verkeren.

Waar verzoeker, welke bovendien zelf verantwoordelijk is voor de stukken die hij neerlegt, "de opmerking van de tegenpartij over de naam "La(...)" en "Li(...)" als "een eenvoudige materiele fout die de verzoeker niet kan worden verweten" beschouwt, wijzigt zijn betoog niets aan de vaststelling dat het door hem neergelegde attest van de 'The Peace Reconciliation Missionaries of Albania' d.d. 27 juli 2017 meermaals melding maakt van het ongeval met een lid van en problemen met de familie Li., terwijl het blijkens verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde juridische stukken om de familie La. gaat, een vaststelling welke ernstige twijfels plaats bij de geloofwaardigheid van de vermeldingen in het attest. Uit informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier blijkt daarenboven dat dergelijke documenten van verzoeningsorganisaties gemakkelijk op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn.

Waar verzoeker zich voorts beperkt tot het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, waar hij o.a. in zijn verzoekschrift laat gelden dat "Betreffend het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Lezhe dd. 29.03.2016, bevestigt de verzoeker zijn verklaringen: in de zaak van zijn vader louter een vonnis is gevallen waarbij het voorarrest werd vrijgelaten en tot huisarrest werd bevolen. Zijn vader is nog in afwachting van een definitieve beslissing. Met dit verband, zal Meneer A. proberen om verder bewijsstukken neer te leggen voor zijn zitting voor uw Raad." (verzoekschrift, p. 13), vermag zijn betoog op generlei wijze afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar concreet als volgt wordt vastgesteld: "Daarnaast is het opmerkelijk dat de door u neergelegde documenten, met name het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Lezhë (d.d. 29.03.2016) waarbij F.(...) A.(...) schuldig werd bevonden en tot een celstraf van twee jaar werd veroordeeld, melding maakt van goede relaties en wederzijds respect tussen jullie beide families. Zo zou uw vader in lijn met de traditie de familie van het slachtoffer financieel bijgestaan hebben door (een deel van) de begrafeniskosten op zich te nemen. Dat uit dit document bovendien blijkt dat de zaak van F.(...) A.(...) reeds behandeld werd en dat uw vader reeds schuldig werd bevonden en tot een celstraf van twee jaar werd veroordeeld, stemt bovendien niet overeen met uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS. Hier verklaarde u immers dat er in de zaak van uw vader louter een vonnis is gevallen waarbij hij uit voorarrest werd vrijgelaten en tot huisarrest werd bevolen, maar dat zijn zaak nog dient voor te komen voor de rechtbank en dat u hoopt dat hij onschuldig wordt bevonden (CGVS, p. 14-15). Het roept dan ook de nodige vragen op dat u een dergelijke veroordeling van uw vader tijdens uw gehoor op het CGVS niet spontaan zou hebben vermeld." (bestreden beslissing, p. 3). Het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen vormt geen dienstig verweer, en is geenszins van aard voormelde concrete vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker bekritiseert voorts op algemene wijze, doch ontkracht, noch weerlegt volgende motieven uit de bestreden beslissing: "Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden ingeroepen

wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen. Er dient te worden vastgesteld dat u op geen enkel moment zelf contact opnam met de politie aangaande uw problemen. U deed dit niet omdat zowel uw moeder als uw vader reeds contact hadden opgenomen met de politie (CGVS, p. 27). U heeft deze contactmomenten van uw familie met de politie echter niet aannemelijk gemaakt. Zo legde u geen enkel begin van bewijs neer van de klacht die uw moeder de dag na het afkondigen van de bloedwraak neerlegde bij de politie van Shkodër (CGVS, p. 19-20). U wist evenmin te zeggen of de politie een proces-verbaal had opgesteld naar aanleiding van de tweede keer dat uw moeder op 23 juli 2017 bij de politie van Shkodër langs ging (CGVS, p. 20-21). U verklaarde voorts dat de politie weigerde om hulp te verlenen en dat ze stelden dat het om een zaak ging die tussen de families dient opgelost te worden (CGVS, p. 20-21). Nochtans zou uw moeder uitdrukkelijk vermeld hebben aan de politie dat er een bloedwraak was uitgeroepen tegen uw familie (CGVS, p. 20). Ook uw vader zou tijdens zijn telefonische contacten met de politie in Tirana en Lezhë vermeld hebben dat er sprake was van een bloedwraak (CGVS, p. 22-23). Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uw vader gedurende een significant deel van zijn professionele carrière actief was bij de politie van Shkodër (CGVS, p. 11-12). Dat de politie in een dergelijke context niet de nodige stappen zou ondernemen op het moment dat u aankondigt met een situatie van bloedwraak te zijn geconfronteerd, is dan ook erg onwaarschijnlijk. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat, niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog heel wat ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Met betrekking tot de bescherming door de Albanese autoriteiten dient verder te worden verwezen naar informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Noch u, noch uw familie namen echter op geen enkel moment contact op met hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten in Albanië om het gebrekkige optreden van de politie aan te kaarten (CGVS, p. 21). U heeft zich verder ook niet geïnformeerd over waar u het gebrekkige optreden van de politie kon aanklagen (CGVS, p. 21). U stelde louter dat uw vader contact had opgenomen met de Ombudsman in Tirana, maar u kan ook hier geen enkel (begin van) bewijs van neerleggen (CGVS, p. 21-22). Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anti-corruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij –

soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoeker erkent en bevestigt thans in zijn verzoekschrift zelf persoonlijk nooit een klacht te hebben ingediend bij de Albanese autoriteiten met betrekking tot zijn verklaarde problemen met de familie La. Het is evenwel net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte, vanzelfsprekend niet tegen optreden. Waar verzoeker het verzuim zijn problemen zelf bij de autoriteiten aan te kaarten, verklaart en vergoelijkt door te herhalen “dat zijn ouders al klachten voor dezelfde feiten hebben ingediend” (verzoekschrift, p. 12), stelt de Raad vast dat verzoeker tot op heden niet het minste begin van bewijs voorlegt van de klachten die zijn gezin beweerdelijk bij de Albanese politie zou hebben ingediend en evenmin van de contacten die verzoekers gezin, zoals bijvoorbeeld beweerdelijk zijn vader met de ombudsman in Tirana, met de Albanese autoriteiten zou hebben gehad, hetgeen de geloofwaardigheid hiervan ernstig ondermijnt. Gelet op verzoekers nalaten zijn beweerde problemen bij de Albanese autoriteiten persoonlijk aan te klagen, alsook het totale gebrek aan enig begin van bewijs van de beweerde klachten bij en contacten van zijn ouders met de Albanese autoriteiten, berust verzoekers huidig betoog dat “In geval van terugkeer zal Meneer A. (verzoeker) geen toegang tot bescherming tegen vervolging genieten” niet op eigen, concrete en persoonlijke ervaringen, en mist deze blote bewering derhalve grondslag en ernst.

Verzoeker houdt voorts een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker in casu naar (deels als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent o.a. corruptie en bloedwraak in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Daar waar verzoeker poneert te behoren tot een sociale groep, wijst de Raad erop dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

De mail die verzoekers vorige raadsman beweerdelijk naar het Commissariaat-generaal zou hebben gestuurd, met als bijlage enkele foto's van beweerdelijk het dodelijk verkeersongeval van verzoekers vader, wijzigt niets en doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. Verzoeker toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu hem de mogelijkheid geboden wordt de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat het ongeval van haar vader waarbij deze H.L. doodde niet betwist wordt. Verzoekende partij benadrukt dat het dit ongeval en de dood is dat de aanleiding zijn van de bloedwraak. Verzoekende partij vervolgt dat aanvankelijk de familie van het slachtoffer akkoord was met de juridische afhandeling maar toen haar vader werd vrijgelaten en onder huisarrest werd geplaatst kondigde de familie de bloedwraak aan. Verzoekende partij stelt dat haar niet kan verweten worden geen klacht te hebben ingediend. Tot slot wijst verzoekende partij op de procureur-generaal die moest vluchten, wat erop wijst dat mensen zoals haar geen kans maken op degelijke bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers

louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen.

Verzoekende partij gaat echter niet *in concreto* in op de grond in de beschikking d.d. 17 oktober 2017, waarin o.a. het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoeker bekritiseert voorts op algemene wijze, doch ontkracht, noch weerlegt volgende motieven uit de bestreden beslissing: “Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen. Er dient te worden vastgesteld dat u op geen enkel moment zelf contact opnam met de politie aangaande uw problemen. U deed dit niet omdat zowel uw moeder als uw vader reeds contact hadden opgenomen met de politie (CGVS, p. 27). U heeft deze contactmomenten van uw familie met de politie echter niet aannemelijk gemaakt. Zo legde u geen enkel begin van bewijs neer van de klacht die uw moeder de dag na het afkondigen van de bloedwraak neerlegde bij de politie van Shkodër (CGVS, p. 19-20). U wist evenmin te zeggen of de politie een proces-verbaal had opgesteld naar aanleiding van de tweede keer dat uw moeder op 23 juli 2017 bij de politie van Shkodër langs ging (CGVS, p. 20-21). U verklaarde voorts dat de politie weigerde om hulp te verlenen en dat ze stelden dat het om een zaak ging die tussen de families dient opgelost te worden (CGVS, p. 20-21). Nochtans zou uw moeder uitdrukkelijk vermeld hebben aan de politie dat er een bloedwraak was uitgeroepen tegen uw familie (CGVS, p. 20). Ook uw vader zou tijdens zijn telefonische contacten met de politie in Tirana en Lezhë vermeld hebben dat er sprake was van een bloedwraak (CGVS, p. 22-23). Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uw vader gedurende een significant deel van zijn professionele carrière actief was bij de politie van Shkodër (CGVS, p. 11-12). Dat de politie in een dergelijke context niet de nodige stappen zou ondernemen op het moment dat u aankondigt met een situatie van bloedwraak te zijn geconfronteerd, is dan ook erg onwaarschijnlijk. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat, niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog heel wat ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Met betrekking tot de bescherming door de Albanese autoriteiten dient verder te worden verwezen naar informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door

en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Noch u, noch uw familie namen echter op geen enkel moment contact op met hogere politie of gerechtelijke autoriteiten in Albanië om het gebrekkige optreden van de politie aan te kaarten (CGVS, p. 21). U heeft zich verder ook niet geïnformeerd over waar u het gebrekkige optreden van de politie kon aanklagen (CGVS, p. 21). U stelde louter dat uw vader contact had opgenomen met de Ombudsman in Tirana, maar u kan ook hier geen enkel (begin van) bewijs van neerleggen (CGVS, p. 21-22). Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anti-corruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoeker erkent en bevestigt thans in zijn verzoekschrift zelf persoonlijk nooit een klacht te hebben ingediend bij de Albanese autoriteiten met betrekking tot zijn verklaarde problemen met de familie La. Het is evenwel net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte, vanzelfsprekend niet tegen optreden. Waar verzoeker het verzuim zijn problemen zelf bij de autoriteiten aan te kaarten, verklaart en vergoelijkt door te herhalen “dat zijn ouders al klachten voor dezelfde feiten hebben ingediend” (verzoekschrift, p. 12), stelt de Raad vast dat verzoeker tot op heden niet het minste begin van bewijs voorlegt van de klachten die zijn gezin beweerdelijk bij de Albanese politie zou hebben ingediend en evenmin van de contacten die verzoekers gezin, zoals bijvoorbeeld beweerdelijk zijn vader met de ombudsman in Tirana, met de Albanese autoriteiten zou hebben gehad, hetgeen de geloofwaardigheid hiervan ernstig ondermijnt. Gelet op verzoekers nalaten zijn beweerde problemen bij de Albanese autoriteiten persoonlijk aan te klagen, alsook het totale gebrek aan enig begin van bewijs van de beweerde klachten bij en contacten van zijn ouders met de Albanese autoriteiten, berust verzoekers huidig betoog dat “In geval van terugkeer zal Meneer A. (verzoeker) geen toegang tot bescherming tegen vervolging genieten” niet op eigen, concrete en persoonlijke ervaringen, en mist deze blote bewering derhalve grondslag en ernst.

Verzoeker houdt voorts een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker in casu naar (deels als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent o.a. corruptie en bloedwraak in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”

Waar verzoekende partij ter terechtzitting laat gelden dat haar niet kan verweten worden geen klacht te hebben ingediend, en zij opnieuw verwijst naar het feit dat, zo blijkt uit een artikel dat ze eerder bij haar verzoekschrift gevoegd neerlegde, de procureur-generaal van Albanië A.L., na herhaaldelijke bedreigingen aan het adres van diens familie naar aanleiding van een gewichtige strafzaak, zijn gezin in het buitenland laat schuilen, waaruit volgens verzoekende partij blijkt dat mensen zoals haar geen kans maken op degelijke bescherming, geeft ze andermaal uitdrukkelijk aan zelf persoonlijk nooit een klacht te hebben ingediend bij de Albanese autoriteiten met betrekking tot haar verklaarde problemen met de familie La.

Verzoekende partij haar algemene verwijzing naar de specifieke situatie van/bedreigingen ten aanzien van voornoemd procureur verklaren, noch rechtvaardigen haar persoonlijke nalaten haar beweerde problemen en vrees, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, bij de Albanese autoriteiten aan te

kaarten. Het verschoont geenszins haar totale verzuim de hulp en/of bescherming van haar nationale autoriteiten (te trachten) in te roepen en verzoekende partij toont met de algemene verwijzing naar de problemen van de procureur-generaal geenszins *in concreto* aan dat haar autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar problemen hulp en/of bescherming te verlenen. In zoverre verzoekende partij op algemene wijze het tegendeel blijft voor- en volhouden, berusten haar blote beweringen dienaangaande niet op eigen, concrete en persoonlijke ervaringen, en missen deze aldus grondslag en ernst. De Raad herhaalt nogmaals dat uit de COI-focus van 29 juni 2017 over bloedwraak in Albanië duidelijk blijkt dat de politiediensten/procureur wel degelijk optreden bij bloedwraak (adm. doss., stuk 12 landeninformatie nr. 8, p. 21-22). De overheid dient derhalve wel op de hoogte te zijn anders kan geen hulp of bescherming geboden worden.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* dus allerm minst het geval is. Verzoekende toont geenszins aan de in Albanië voorhanden beschermingsmogelijkheden te hebben uitgeput, doch wel integendeel. Uit niets blijkt dan ook en verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en de algemene opmerking dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 17 oktober 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS